

Райкині гороскопи

Олександр Мінович

Рая Мелаща працює на малому підприємстві. Всього троє працівників. Всі при високих посадах. Генеральний директор, його заступник і головний бухгалтер. Рая якраз і є головним бухгалтером. Воно б то, коли головний, то треба ніби, аби були й неголовні. Бо ж над ким тоді головний. Але так краще – форсу більше. Престижніше. Візитку людям не соромно показати. Хоча роботи – кіт наплакав. На спрощеній системі – раз в місяць здав звіт у податкову, з'їздив кілька разів у банк і майже нічим не заморочується. Правда, Генеральний "припахує". Бачить, що Раї нічим зайнятися. То ж головний, неголовний, а якщо треба, то й вантажити щось приходить, або й підлогу помити. Куди дінешся...

Бізнес у підприємства невеликий. Щось куплять оптом, а потім продають в роздріб зі своєю націнкою. Жирувати не виходить, проте якась копійка на рахунок падає. Більш-менш жити можна. Навіть службову машину тримають в оренді. Одну на всіх, однак і це добре. Коли треба кудись поїхати – ноги можна поберегти.

Рая Мелаща – незаміжня дівчина. Не красуня, але щось має в собі привабливе. Часто ловить на собі хтиві чоловічі погляди. Та далі цього чомусь справа не йде. Якось стороною проходять повз неї ті, з якими хотіла б ділити ночі й вихідні. Це – коли не на роботі. Проте надії не втрачає. Вірить, що знайде собі пару. Та й циганка колись нагадала: буде у неї "чорнявий, стройний" і дітей двоє. Залишилось тільки чекати.

Аби щасливого моменту не прогавити, Рая щодня читає гороскопи. Цілий день в голові тримає прочитане. З пам'яті на мить не випускає. Потрібно ж знати, коли пильність не послабити. Коли треба бути у формі й бойовій готовності.

Привчившись звірятись з гороскопами, дівчина кроку не може ступити, щоб не зважити на прочитані заборони-перестороги, або ж на обнадійливо-спонукаючі обіцянки тих гороскопів. Якщо сказано: чогось сьогодні не можна – ніколи не зважиться переступити. А якщо радять чимось зайнятися – все кине, а буде йти за вказівкою. Мовби планове радянське господарство веде. Як написано, так і виконує. Твердо і неухильно.

Колега по роботі, Андрій Смолик – "дуже умний очкарик", який в заступниках числиться, пробував відбивати головного бухгалтера од шкідливих, на його думку, звичок. Казав, що не потрібно вже аж так довірятися цим гаданням-передбаченням. Бо, бачите, не можуть вони всім на світі ледь не щодня долю визначати.

– Згодиться, Раю... Хіба ж може таке бути, щоб мільйони людей, допустимо "овенів" чи "риб", мали, приміром, в певну середу фінансовий успіх. А хто ж тоді буде в "прольоті"?

– Не знаю... Знаків ще багато. Комуś не повезе.

– Добре-добре... Хай буде по-вашому!.. Але ж ви чогось до цієї пори не розбагатіли. А скільки-то раз вам було обіцяно, скільки раз пропонувалось-передбачалось. Як же

так?

- Може щось не так робила.

- Стоп-стоп! При чому тут "не так"?.. Гороскоп же не зважає на вашу поведінку. Він каже безумовно: якщо ви "риба" - сьогодні ваш день, підуть гроші. А вони у вас чомусь не йдуть. Я ж бачу... Це ж не треба у гаманець до вас лізти. Визнайте: не йдуть. І ніколи не йшли. Де ж той ваш фінансовий успіх?.. Який мало не раз на тиждень вам пророчать... Де він?

- Знаєте, тут ваші розумні розсудження - ні до чого. Потрібно вірити і все прийде. У мене вже не один раз збувалося.

- Хай так... Але візьмемо конкретне вчора. Вам пророчили гроші. Знайшлися?

- А то!.. Вчора ж зарплата була.

- Та вона ж завжди у нас цим числом. При чому гороскоп? Її ж отримали всі: хто, як ви - "риба", й хто не "риба".

- А може, якби не було мені таке призначено, то не отримала б. Мало чого... Захворіла б... Чи грошей в банку не дали б.

- Ха! Он воно, значить, як... Ну, тоді мої аргументи безсилі. Ви, напевно, бачите те, у що мені ніколи не в'їхати.

На тому й розійшлися.

Може й зупинили б на цьому свої сперечання, однак головний бухгалтер дала новий привід для колег по роботі. Відмовилася сплатити кошти партнерам. Сказала - день несприятливий для такого. Скільки не вмовляли - не погодилась, не здалася. Так себе переконала, так поставила - і не підходить. Взавтра, - каже. Й хоч на коліна падай перед нею. Не згоджується - і все тут.

Мабуть із-за цього, через якусь днину розумник Андрій знову почав приставати зі своїми доводами.

- Я тут, Раю, довго думав і, здається, знайшов, як посіяти у вас сумніви. Розумієте, хочеться, аби ви правильніше дивилися на світ.

- А по-вашому неправильно дивлюся?

- Ну, не так, щоб... Але послушайте... Хочу вам такий приклад... Візьмемо двійнят. Це ж відомо: вони завжди різні за характерами - антиподи. Якщо один жвавий, темпераментний, часом різкий, то інший, зазвичай, млявий, спокійний, врівноважений, інколи вайлуватий. То є - факт. Таке можна частенько бачити. І як же в цьому разі приткнути до них ваші гороскопи?.. Як?.. Двійнята родились в один день, в один місяць і рік. Під одним знаком. Виходить, мають бути однаковими за характерами. Бо ж саме так віщують гороскопи. А вони різні... Чому?.. Питається в задачі: чому?... Як таке пояснити?

- Може якесь виключення з правил є для таких випадків... Я не знаю...

- Стійте-стійте... Якщо виключення, то потрібно прямо сказати: гороскопи не діють для всіх людей. Може й ще для когось, треба подумати. Бо то ж я на ходу придумав для вас "заморочку". Питання дуже глибоко не вивчав. Однак потрібно було б в такому разі вказати: на кого гороскопи не розповсюджуються. А такої вказівки не має... Значить -

вже обман. Хоча б для тих двійників. Скільки-то їх довіряє вашим пророцтвам... Даремно довіряє, не задумуючись.

- Відстаньте! Все рівно не зіб'єте мене з толку. Сказала ж: не раз у мене збувалося. Більше нічого слухати не хочу.

Одного разу, вихідними, Рая з подружкою поїхали за місто відпочити. На березі озера стояли чепурненькі сучасні будиночки. Трави, квіти, недалекий ліс, верби над водою так втішали душу, що хотілося в цьому затишку зостатися надовго. Лірично-романтичний настрій спонукав до співу, до потаємних бажань та ще до чогось невизначеного. Напевне, найбільш до довгоочікуваної зустрічі з гарним незнайомцем. З яким можна разом споживати навколишню красу й ділитися романтичним навіюванням.

І зустріч відбулася... Неначе на замовлення... Коли пішла збирати квіти, побачила у траві вужика. Знала, що не йде од нього небезпека, пам'ятала про жовті цяточки над очима, як у дитинстві вчили, аби не переплутати з гадюкою, однак переляком раптово вдарило-проникло. Закричала, що є сили й так дременула в бік озера, мовби привид побачила.

Незчулася, як потрапила до когось в обійми. В міцні надійні руки. Які обхватили всю мов давню знайому, сильно стиснули й миттю зупинили переляк. Спихвалася й запручалася. Зніжковіла-зашарілася.

- Пустіть! Пустіть!

Руки розімкнулися. Чоловік рибалив коло грядки зеленого очерету. Мабуть сам не чекав на таку пригоду. Здається, теж трохи знітився.

- Вуж там! Побачила - ледь серце з грудей не вискочило. Вибачте! Налетіла на вас зі страху.

- Ви так кричали, що я теж злякався. Думав: тоне хтось. Навіть не встиг розгледітися, як ви на мене налетіли.

- Ше раз вибачте! Якось само так вийшло.

- Нічо-нічо... Не треба вибачень... Ніякої шкоди не зазнав... Більше того - таку гарну дівчину вдалося спіймати, в руках потримати. Мені на рибалці ше так ніколи не везло. Різну рибу ловив, але так-у-у!

Від цього жарту обоє почали реготіти. Довго не могли втихомиритися. Між нападами заливного сміху згадували, як все відбулося.

- А я лечу прямо в озеро, нічого не бачу й не чую. Аби подальше від того місця, де злякалась. І тут немов стіна. Ні-ні - не стіна, а шось велике й тепле мене ловить і неначе од землі відриває. Досі не можу в себе прийти.

- Я ж: сиджу на березі куняючи, одним оком на вудку поглядаю, коли, як верескне, як набіжить, як наскочить, думав у воду звальюся. На повну очі відкрив - а тут - ви. Немов з хмари. Й така!..

- Яка така?

- Ну, така, яку приємно було в руках потримати-зловити. Дуже приємно! І ше б раз не відмовився.

- Ні, хватить... Не збираюся далі нікуди бігти.

- От і добре! Посидьте біля мене. Розкажіть щось. Хочеться побути у вашій компанії. Якщо не спішите, якщо вас ніхто не чекає.

- Із задоволенням посиджу. Особливо, коли светра свого дасте підстелити, аби сидіти було зручніше. Ви собі вудьте, а я буду дивитися.

- Забули сказати про те, чи...

- Чи ніхто не жде?... Ніхто-ніхто... Не переймайтеся. І спішити не збираюся. Десь там подружка є, але їй і без мене добре. Сусіди на шашлик запросили. Думаю, їй з ними хороше.

Просиділи на березу аж до самого вечора. З бази відпочинку долинали крики, співи, голосна музика. Потім спокусливо-приємно повіяло димком, запахом смаженого м'яса. Згодом вчулося, що там почалися танці. Запальні мелодії відбивалися од розлогих верб і шугали далеко над водою. На озері інколи показувалися човни з дітьми, з парами в обіймах.

Якось це не обходило, не зачіпало. Зовсім не хотілося до гурту. Навіть до їжі не тягло, хоч запахи настійливо лоскотали в носі.

Розмова була ні про що. І про все... Розпитували, цікавилися, знайомили зі своїм, старалися стільки всього сказати, немов боялися щось важливе пропустити. Таке буває тільки тоді, коли співрозмовники відчують схожість душ. Коли хочеться словами вжитися-вплестися в долю іншого. Зайняти місце в його чи її біографії, аби вже ніколи не можна було звідти випасти.

Таке непомітно зближало. З кожним словом.

Спати не хотілося. Ходили під високою зоряною безоднею, чарувались літньою ніччю, слухали цвіркунів, чули, як зрідка б'ється-сплескує велика риба в озері. І розповідали, розповідали, розповідали...

Їй захотілося походити босоніж - втомилися ноги. Роса виявилась холодною і шкіра скоро відгукнулася дрижаками. Він запропонував скупнутися, аби вернути ногам тепло.

- Та, ну! Ще холодніше буде. Не хочеться у воду лізти.

- Повірте: вода тепла. Значно тепліша ніж роса. Довіртеся.

Легко довірилась. На контрасті - після холодної роси вода дійсно була теплою. Вийшло - маленьке блаженство.

Вирішили кілька разів повторити. Вискакували на берег, бігли студеною травою, а потім знову у воду - наче у ванну.

Літні ночі короткі. Посіріло... На якусь мить притихло, а там і жбурнуло першим щебетом, першим сонцем.

Йому потрібно було терміново їхати у справах. Вона ж не спішила - залишалася на базі. Домовились зустрітися через два дні, як тільки він залагодить ті свої справи. Визначили місце у знайомому обом скверіку. Обмінялися телефонами. Знову довго сміялися, оскільки аж тепер дізналися - кого і як зовуть. Раніше цим не переймалися. Добре було й без такого. На прощання обнялися. Довгу хвилю стояли в обіймах і

відчували, як поріднилися за ніч. Так обіймами й закінчили, навіть не цілувалися. Думали, що все попереду і до всього прийде час. Мовби розтягували майбутнє задоволення. А може ще тому, бо він старався виглядати надзвичайно чуйним, боявся своїм прискоренням перервати невидиму ниточку сплетеного ними інтимного мережива.

Рая повернулася замріяна. Весь час легко всміхалася і неначе з кимось говорила, продовжувала говорити. Подруга відразу помітила цей настрій. Такого од жінки не скриєш.

- Ого, Райка! Здається вночі ти щось чудесненьке впіймала. Аж світишся!

Немовби гарний приз виграла!

- Що той приз?.. Здається - більше... Краще... Але нічого не скажу - боюсь наврочити себе. Може - якось згодом.

До призначеного дня побачення Рая не могла дотерпіти-дочекатися. Руки трусилися, не мала сили на чомусь зосередитися. Ходила, немов сомнамбула. На роботі жодної цифри не вдавалося до купи звести.

Приготувала все: одяг, зачіску, парфуми, думки, питання... Коли жаданий день настав, прочитала в гороскопі: " Сьогодні "рибам" краще не призначати важливі зустрічі, вони можуть принести невдачу. Доцільно відкласти на завтра".

Довго вагалася - що робити. Піти чи не піти... Ризикнути - чи не ризикнути... Довіритися гороскопу, як завше, чи плюнути на все...

Сто разів зривалася йти, а потім відкладала. Замордувала себе сумнівами. Хотілося зірватися й бігти, однак боялася сама собі нашкодити. Вбити те, таке гарне, таке приємне, яке пережила літньої ночі.

Нарешті вирішила: не може вона ризикувати, поставити під загрозу такі чудесні стосунки. Один день нічого не вирішить. Подзвонила, аби відкласти зустріч. Проте телефон чомусь не відповідав. Подумала: може й на добре, може й у нього щось не складається.

Наступного дня пробувала телефонувати ще, і ще, і ще... Набирала ледь не кожної хвилини. Не випускала телефон з рук. Пройнялася тривогою-переживаннями, корила себе за вчорашнє. Мучилась сумлінням. І боялася - так боялася втратити знайдене, що аж млосно ставало.

Ходила на призначене місце зустрічі. Надіялась: може і він так зробить. Чекала. Кидалась очима на кожний рух, на кожного перехожого.

Марно...

Рая не знала, що він загубив телефон.

Тонка ниточка сплетеного ними мережива порвалася...

Рая її розірвала...

Олександр Мінович